

200 Jahre Märchen
Brüder Grimm

Post

Post

Челинчани у свијету

СЈЕЋАЊА СУ КАО БАЈКЕ

Љубица Перкман стиховима, причама и цртежима оживљава чудесни свијет дјетињства и завичаја, који се почиње прелијевати и у свијет бајки – као на једном њеном цртежу који сада краси једну улицу у Бечу, улицу Браће Грим

Пише **Исмет БЕКРИЋ**

Познати њемачки и свјетски бајкари Jakob (1785 – 1863) и Vilhelm Grimm (1786 – 1859) прву књигу исписану народним предањима и својим перима објавили су прије пуних 200 година – 20. децембра 1812. године. Та значајна годишњица лијепе ријечи и културе слави се у цијелом свијету, новим издањима, разговорима, изложбама и враћањима бајци као сталном извору доброту и сарадње међу језицима и народима. Тако се и једна улица у Бечу – Гримм гасе претворила у улицу бајки, као чудесна »Врата Гримових бајки« кроз која се улази у Свијет.

Кроз та врата ушла је недавно и наша сарадница, литерарна и ликовна умјетница Љубица Перкман, која већ низ деценија живи у Њемачкој, у граду Родгау, удаљеном само 14 км од Ханану, родног мјеста браће Грим. Политехничка школа у Бечу позвала је Љубицу Перкман да својим цртежима оживи свијет браће Грим, а њено остварење уљепшало је улицу бајки и зграду на броју 21. која се претворила у својеврстан изложбени простор. Љубичин ликовни доживљај Гримових бајки нашао

се затим и у пригодним издањима те на – аустријској поштанској марки, као и »Спомен плоча« на којој се налази њено име«.

Бајке дјетињства

»Из Беча сам се вратила препуна утисака и сазнања колико, заправо, лијепа ријеч значи за појединца и човјечанство«, рекла нам је Љубица Перкман, која је учествовала у овим бечким дањима бајки. »И једна обична улица постаје другачија, кад у њој осјетиш озраче бајке, кад те са прозора, врата и зидова гледају ликови из прича које смо слушали и читали још у дјетињству. Тад почињемо размишљати и о своме дјетињству, и о годинама које смо проживјели и у којима тражимо онај неугасиви сјај.« Тако наша сјећања постају дијелови неких бајки. И све оне старе слике, које су знале бити и сиве, нејасне, претакају се у мале и велике бајке. Бајке дјетињства.

Љубица Перкман је досад објавила пет књига. У најновијој, збирци прича »Ријека дјетињства«, шире се падине и шумарци покрај њеног родног Челинца (рођена у породици Топић), оживљава кућица на бријегу украшена мајчиним смијешком, смењују се годишња доба, а кроз све то тече ријека дјетињства, Врбања, са својим тихама и плићацима, и

врбама наднесеним над воду, на којима се знала сунчати и змија отровница.

У Љубичиним стиховима и причама препознајемо и слике из Бањалуке шездесетих и седамдесетих година прошлог вијека, када је долазила у град на Врбасу, а затим се ту и школовала у Медицинској школи, те провела још неко вријеме у трагању за послом. Ту је упознала и свога будућег супруга, с којим је касније отишла у Њемачку, гдје су почели радити и – остали. Али, Љубицу су увијек пратиле и те слике из дјетињства и младости, са обала Врбање и Врбаса. Те слике је почела претакати у пјесме и приче.

Једна бањалучка улица

»Бањалуке, бањалучких алеја, мостова, обала, има и у мојим пјесмама, а неких догађај, везаних за моје школовање и бањалучке године младости, има и у новим причама које треба да се нађу међу корицама моје друге прозне књиге«, прича нам Љубица Перкман. Заједно листамо њену прву пјесничку збирку, »Отргнуту грану«, на чијим се страницама пружа и једна бањалучка улица у којој је становала, Омладинска.

»Опет ћу проћи мојом улицом,
улицом моје младости...»

Проћи ћу улицом моје радости.

Она ми чува тајне и моје прве љубави,

дубоко скривене у крошњама
старог кестења...»

Проћи ћу опет мојом улицом,
оживјеће већ уснуле успомене...«

И оживјеле су слике завичаја, слова мајчиног писма, дрхтаји ноћи, сузе, »птице повријеђених крила – избјеглице«, и сва она прошла времена којима пјесникиња ипак није дала да »затиру траг« њеног живота и њених сјећања. А сјећања су као мостови љубави који повезују људе и крајеве, прошлост и садашњост. Сјећања су као бајке. Као чежње: »за давним

љетним пљусковима
и блатњавим путовима
што водише ме
до извора
мога дјетињства«.

Жубор тог извора чујемо цијелога живота. Посебно кад смо расути, кад смо у туђинама, далеко од завичајних слика дјетињства.

Жубор тог извора у којем се огледају и прве приче, бајке, Љубица Перкман слуша, ево, више од четрдесет година. И прелијева га у стихове. И цртеже. Као и у оне што су остали у Гримовој улици у Бечу.